

hundvis ruska sitt rof för att betaga detsamma all möjlighet till motstånd i striden. Gräflingen var dock för tung för denna manöver. Ett annat sätt måste tydligen uttänkas. Utan att våga släppa sitt fasta bett i gräflingens nackskinn, började då hunden draga sig baklänges nedåt strandslutningen, allt under förtvifadt motstånd från gräflingen. Efter ett ögonblicks tvekan vid strandkanten drog sig pointern med sin börda ut i vattnet, tills han cirka fyra meter från stranden nått tillräckligt djup, då han nedtryckte gräflingen under vattenytan och formligen dränkte honom. När hunden märkte att allt motstånd upphört, drog han gräflingen med sig baklänges till stranden och upp på land, nu först släppande sitt tag. Allt detta skedde utan anmaning eller ingripande från förvaltare Håkanssons sida samt utfördes så raskt, att herr H. ej hann få tag i någon stör eller dylikt för att därmed påskynda stridens afgörande. Gräflingen var ett ovanligt stort och tungt djur. Då hunden förut visat flera prof på godt omdöme, torde man få antaga, att hans egendomliga sätt att aflifva gräflingen var följden af något slags överläggning. Till hundens historia hör, att han var tämligen oemottaglig för dressyr och därför visade sig oduglig till jakt.

Laxå den 14 april 1909.

Sune Sahlén.

Öfvervintrande flyttfåglar.

Det torde vara ovanligt, att en svala öfvervintrar i Sverige. Så har dock skett vid Karmansbo bruk i Västmanland, där en svala — arten uppgifves icke — stannade kvar i ladugården, lifnärande sig af där i mängd öfvervintrande flugor. Hon var föremål för det lifligaste intresse från ladugårdspersonalens sida. Om-sider måtte dock födan blifvit otillräcklig, ty en morgon tidigt på våren fanns svalan död.

Ehuru det allt emellanåt lär inträffa att starar öfvervintra i Sverige, vill jag dock berättas, att artisten E. Zoir i Almedal innevarande vinter iakttagit en stare, som dagligen besökte hans fågelbord för att där tillsammans med mesar och nötväcker stilla sin hunger med utlagd talg.

Laxå den 14 april 1909.

Sune Sahlén.

Vinbergssnäckan.

Med anledning af en notis i första häftet af Fauna och Flora 1909 vill jag meddela, att Vinbergssnäckan visst icke allestädes går till, där den inplanteras. I parken vid Laxå herrgård, som med hänsyn till fuktighet och andra förhållanden borde fylla snäckans alla anspråk, hafva dock två under senare åren utförda inplanteringsförsök slagit alldeles fel. Hvarje gång hämtades ett femtiotal snäckor från Borg vid Valdemarsvik, där snäckan mycket ymnigt

förekommer. Djuren syntes på den nya platsen må väl på alla sätt. Äggläggning skedde och snäckorna skaffade sig på hösten vinterkvarter i jorden, under trädrötter o. s. v. Första vintern öfverlefvde endast två eller tre exemplar, hvilka dock snart försvunno, antagligen ett rof för kråkorna. Af ynglet syntes ej ett spår. Andra försöket utföll om möjligt ännu sämre, i det att samtliga snäckor omkommo under vintern. Laxå ligger på Tiveden, där klimatet är ganska hårdt. Antagligen har tjälén nått snäckorna i deras vintergömslen.

Det skulle vara af intresse att känna de platser i Sverige, där Vinbergssnäckan med framgång inplanterats. Med rätt eller orätt anses hon ju införd till vårt land af munkar under medeltiden. Kanske förekommer hon ännu vid någon af de gamla klosterruinerna? Till ofvan nämnda egendom Borg har hon kommit från Fågelvik i Kalmar län. Snäckan förekommer också vid Drottningholm, äfven så vid några herrgårdar i Skåne. Där hon går väl till, blir hon lätt besvärlig genom för stor ymnighet. Vid Borg plägar man söka minska antalet genom att hvarje år efter regnväder plocka samman en eller annan säck full och dränka dem i hafvet.

Laxå den 14 april 1909.

Sune Sahlén.

Öfvertaliga bröstvärtor hos en ekorre.

Vid dissektion af en ekorrhona förliden sommar befanns bröstvärtornas antal vara åtta. Mjölkkörtlarna voro vid alla väl utvecklade. Då Lilljeborg i sin fauna säger, att ekorren har två par bröstvärtor, har jag ansett saken vara värd ett omnämnande.

Ossian Dahlgren.

Korsnäbbunge i snö.

Vid ordnandet af gamla anteckningar finner jag bl. a. en liten uppgift om *Loxia pityopsittacus* daterad Grönsinka 8 mars 1905 och då händelsen därvid förefaller mig mycket egendomlig vill jag med hjälp af minnet söka ge en liten bild däraf.

Som vintern 1904—1905 i dessa trakter, inre Gästrikland, var rik på korsnäbbar af bägge arterna sysselsatte jag mig mycket med att insamla skinn af den bland samlare rätt eftersökta större arten. Oaktadt det ej var s. k. tallfröar förekommo dessa fåglar enstaka och i mindre sällskap nästan öfverallt inom grof skog och å hyggen med kvarlämnade fröträd. Enstaka voro de merendels försiktiga, då de däremot i flock kunde vara oförlätligt dristiga. Så lyckades det mig vid ett tillfälle att med slangbåge, ett redskap som är förträffligt, då man önskar oskadade småfåglar, plocka ned tre st. stora korsnäbbar efter hvarandra ur ett sällskap, som nyfiket beskådade hvarför kamraten fick så brådt ned, men därefter genast återgick till näringarna.